

ρῆσιν τῶν ὑποσχέσεών του παρὰ τοῦ Νουμᾶ, λέγουσα :

— Ἐ! καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ τοῦ κάμῃ συμβόλαιο.

Καὶ ὑπ' αὐτῆς καὶ μόνῃς τῆς ιδέας κατεχομένη, ἔθετε καθ' ἑκάστην ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ Βαλμαζοῦρ, ὅτε οὗτος ἐπορεύετο εἰς τὸ ὑπουργεῖον, τὸ ἀναγκαιὸν χαρτόσημον. Ἀλλὰ μᾶλλον, διότι ὁ Ρουμεστὰν εἶχε πολλῶ σπουδαιότερα ἔγγραφα νὰ ὑπογράψῃ καὶ πολλῶ διαφόρους ἀπασχολήσεις παρὰ νὰ σκεφθῇ περὶ Βαλμαζοῦρ.

Τακτικώτατα καθ' ἑκάστην ἐνεφανίζετο εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὁ Βαλμαζοῦρ, φέρων ἀνηρτημένον τὸ τύμπανόν του, ἀνευ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς ὑπῆρτεν τοῦ ὑπουργείου. Μάτην παρεκάλει νὰ τὸν παρουσιάσωσιν εἰς τὸν ὑπουργόν. Τῷ ἀντέτεινον διαφόρους προφάσεις καὶ ἀπῆρχετο ἀπρακτος καὶ ἀπελπισ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς σκυθρωπῆς μορφῆς τῆς Ὠδιβέρτης, ἐπὶ τῇ συνεχεῖ ἀποτυχίᾳ του.

Ἐπὶ τέλους ὁ θυρωρὸς εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὸν, τὸν συνεδούλευσε νὰ περιμένῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου-Δαζάρου, ὅποτε ἀνεχώρει διὰ Βερσαλίας ὁ Νουμᾶς. Μεταξὺ δὲ βουλευτῶν, γερουσιαστῶν, δημοσιογράφων, ὑπουργῶν, διεσπαρμένων τῇδε κάκεισε καθ' ὁμίλους καὶ ἀναμενόντων τὴν ἀμαξοστοιχίαν, συνανεμίχθη καὶ οὗτος μὲ τὸ τύμπανόν του, ἀναμένων τὴν ἀφίξιν τοῦ Νουμᾶ.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἔφθασε καὶ ὁ Ρουμεστὰν, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ γραμματέως του, κρατοῦντος τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ μακρόθεν ἀντήχησαν οἱ συμπαθεῖς λόγοι, οὓς συνήθως ἐπρόφερε «ἐννοια σας... μὴ σᾶς μέλει... εἶνε τελειωμένο...»

Ὁ Νουμᾶς ἀπήλαυε τότε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τοῦ ὑπουργείου. Δὲν εἶχεν εἰσέτι καταστῆ κακὸς πρὸς οὐδένα, Πάντες τὸν ἀνέμενον μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἐλπίδων ἐπιτυχίας. Πρὸς πάντας ἀπέτεινε χαρίεν μευδίαμα διερχόμενος, προσαγορεύων αὐτοὺς μάλιστα συνήθως οὕτω: «καλημέρα φίλε μου».

Ἐπὶ τῇ ὅψει ὁμῶς τοῦ μουσικοῦ ἦλθεν εἰς δίλημμα. Νὰ τὸν προσαγορεύσῃ «φίλον» ἢ νὰ παρέλθῃ πρὸ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ. Ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον καὶ προσποιήθη τὸ «ὑπουργικὸν ὄφρος» παρῆλθε πρὸ τοῦ Βαλμαζοῦρ, μείναντος ἐκπληκτοῦ καὶ παρασυρθέντος ὑπὸ τοῦ παρακολουθήσαντος τὸν Νουμᾶν πλήθους. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Βαλμαζοῦρ οὐδόλως ἀποθαρρυνθεὶς ἦλθε καὶ τὴν ἐπομένην καὶ τὰς μετέπειτα ἡμέρας εἰς τὸν σταθμὸν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ πλέον τὸν Νουμᾶν. Οὗτος δὲ δὲν ἠδύνατο ἐκαστοτε ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ θύματος του καὶ διελογίζετο τί μέσον νὰ ἐφεύρῃ ὅπως ἀπαλλάχθῃ αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν, αὐτός, ὁ ὑπουργός, ν' ἀλλάξῃ

σταθμὸν, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ζῶσαν ταύτην τύψιν τῆς συνεδήσεως.

Καὶ ὁμῶς καὶ πάλιν ὁ Βαλμαζοῦρ δὲν ἀπεθαρρύνθη σκεφθεὶς θὰ εἶνε ἄρρωστος... θὰ ἔλθῃ... καὶ ἐπᾶνῃρχετο τακτικώτατα εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸν σταθμὸν.

Εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἀνέμενε ἀνυπόμονος καὶ πλήρης ὀργῆς:

«Ἐ! λοιπόν, τὸν εἶδες τὸν ὑπουργό;... Ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιο;...

Ἀλλὰ πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀπελπιστικὴ ἀπάντησις «Ὁχι ἀκόμη».

Ἡμέραν τινὰ τῇ λέγει «αὔριο πᾶν θὰ ὑπάγω, καὶ ἂν δὲν τὸν εὕρω, θὰ πάω νὰ εὕρω τὴν γυναῖκά του στὸ σπῆτι».

— Οὐφ! τῇ γυναῖκά του... δὲν ξέρεις ὅτι συχαίνεται τῇ μουσικῇ σου... Ἐὰν ἦτο ἡ δεσποινίδα, μάλιστα, συμφωνῶ!...

Ἀφῆνῃς μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν τακτικὴν καὶ ἄγονον τοῦ τυμπανιστοῦ ἐπάνοδον, ἡ Ὠδιβέρτη παρήτηκεν ἐσπευσμένως τὸ γεῦμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου οὐδὲ λόγον ἐπρόφερε, φαινομένη περιχαρῆς καὶ προσηλωμένη εἰς τινὰ ἀπόφασιν.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος ἐνεδύθη ἐν τάχει τὸ ἐπαναφορίον τῆς λέγουσα:

«Δυὸ μῆνες, δὴ μῆνες γίνονται ποῦ εἴμαστε στὰ Παρίσια!... Φθάνει πᾶν... Θὰ πάγω μοναχὴ μου νὰ μιλήσω τὸν κύριον ὑπουργό!...»

Ὁ τε πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἀπέβλεψαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ τὴν ἀναχαιτίσωσι, γνωρίζοντες ὅτι δὲν θὰ ἔπραττον ἄλλο ἢ νὰ ἐπαυξήσωσι τὴν ὀργὴν τῆς. Διήλθον μόνοι ὅλην τὴν δειλὴν, ἀναμενοντες μᾶτην τὴν ταχείαν τῆς Ὠδιβέρτης ἐπάνοδον. Ἐπὶ τέλους ἀντήχησε τὸ βᾶδισμά της εἰς τὸν πρόδρομον. Εἰσῆλθεν, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Κρίμα ποῦ τὸ παράθυρό μας δὲν βλέπει στὸ δρόμο, εἶπεν ἀποθέτουσα τὸ ἐπαναφορίον τῆς, ὅπερ μετ' ὅλην τὴν πίπτουσαν βροχὴν εἶχε μείνει ἄδροχον... Θὰ ἐβλίπατε μὲ τί ἄμαξα ἦλθα.

— Μὲ ἄμαξα!... χωρατεύεις;

— Καὶ μὲ ὑπῆρτας μὲ γαλόνια μάλιστα... Νὰ τί θὰ πῇ κατόρθωμα τῆς φλυαρίας.

Εἶτα μέσῳ τῆς σιγῆς τῶν δύο ἀνδρῶν, ἀφηγήθη τὸ σχέδιον τῆς πορείας τῆς. Ἐν πρώτοις, ἀντὶ μᾶτην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀδελφῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Βαλμαζοῦρ. Δὲν κατόκει εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλ' εἰς τινὰ συνοικίαν μὲ ρυπαρὰς καὶ στενάς ὁδοὺς, ἡ ὁποία τῇ ὑπενθύμισε τὸ χωρίον τῆς. Ἐπὶ τέλους εὗρε τὴν οἰκίαν τῆς μετὰ μακρὸν δρόμον. Μετὰ πόσης δὲ χαρᾶς ἐκείνη τὴν ὑπεδέχθη, χωρὶς καθόλου ὑπερηφάνειαν, ἂν καὶ καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν καὶ τὰ ἐπιπλάτων θὰ εἶνε πολὺ πλούσιοι.

— Ὡ! τί κάμνεις Ὠδιβέρτη... μένετε λοιπόν εἰς Παρίσιους;... Ἀπὸ πότε;

Εἶτα δὲ μαθοῦσα τὴν μετὰ τοῦ Νουμᾶ

ὑπόθεσιν τῶν ἐσῆμανε παρευθὺς τὴν θαλαμῶν τῆς, τὴν ἐνέδυσσε καὶ ἀνεχώρησαν καὶ αἱ τρεῖς διὰ τὸ ὑπουργεῖον.

— Λοιπόν, τὸν εἶδες τὸν ὑπουργό, ἠρώτησε δειλῶς ὁ Βαλμαζοῦρ.

— Ἄν τὸν εἶδα!... Τί κουτὸς ποῦ εἰσαι... Σ' ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ δουλειά σου. Ὅταν σ' ἔλεγα ν' ἄχῃς ἀπὸ κοντὰ τῇ δεσποινίδᾳ, δὲν μ' ἄκουσες. Αὐτὴ ἐτελείωσε σὲ μίᾳ στιγμῇ τὴ δουλειά μας...

Μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας θὰ γείνῃ μεγάλη μουσικὴ ἑορτὴ εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ θὰ προσκαλέσῃ καὶ σὲ νὰ σὲ δείξῃ εἰς τοὺς διευθυντάς... Καὶ ἔπειτα παρευθὺς τὸ συμβόλαιο θὰ γείνῃ μίᾳ χαρὰ.

Τὸ ὠραιότερον μάλιστα ἦτο, ὅτι ἡ δεσποινὴς τὴν συνάδευσε μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῶν, ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ ὑπουργείου.

— Καὶ πόσον ἤθελε ν' ἀναιδῆ εἰδῶ ἐπάνω... προσέθηκεν ἡ ἐπαρχιωτὶς, κλείουσα πονηρῶς τὸ ὄμμα πρὸς τὸν πατέρα τῆς. Τότε δ' ἡ μορφὴ τοῦ πατρὸς συνεστάλη καὶ τῇ ἐνευσεν, ὥς εἰ λέγων «Σὼπα... κατὰλαβ...» Καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἔκαμε τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν εἰς τὸν τυμπανιστήν. (Μετάφρασις Γ. Σ.)

(ἑπτετα συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Μεισσονιέ

Ἡ Γαλλία ἀπώλεσε τὸν ἐνδοξότατον τῶν συγχρόνων ζωγράφων.

Τὰ ἔργα τοῦ εἶναι ἀπειράριθμα, ἐγκατεσπαρμένα παρὰ τοῖς πλουσίοις φιλοτέχνους καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις τῆς Εὐρώπης Μουσείοις. Ἀπὸ τοῦ 1867 ἤδη αἱ εἰκόνες τοῦ ἡγοράζοντο ἀντὶ 300 χιλιάδων φράγκων, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἔτη ἔφθασαν εἰς τιμὰς ἀπίστευτους, διότι ἡ ἀξία τινῶν ἐξ αὐτῶν ὑπερέβη τὸ ἑκατομμύριον. Ὁ Μεισσονιέ ἐγεννήθη τῷ 1815. Καταλείπει νῖδον ζωγράφου, καὶ τοῦτον διακεκριμένον.

Ὁ Μεισσονιέ ἦν ζωγράφος χαρίεις, κομψὸς καὶ εὐάρεστος. Ἡ τέχνη αὐτοῦ οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν μετὰ τῆς τέχνης τοῦ Δαβίδ οὔτε μετὰ τῆς τοῦ Δελακροά οὔτε μετὰ τῆς τοῦ Καβανέλ. Ὁ Μεισσονιέ ἐδημιούργησε θέσιν ξεχωριστὴν ἰδίαν· ἐμαθήτευσε μὲν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κονιέ, οὐ εἰκόνα ἐπιτυχίᾳ, τὸν Τιντορέτον πρὸ τοῦ νεκροῦ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἠδύνατό τις νὰ θαυμάσῃ εἰς τὴν Παγκόσμιον ἐκθεσίν τοῦ 1889, ἀλλ' ἡ τεχνοτροπία τοῦ Μεισσονιέ δὲν εἶχε πολὺν τὴν σχέσιν μετὰ τοῦ διδασκάλου του. Τὸν Μεισσονιέ θὰ ἠδύνατό τις μᾶλλον νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν Φλαμανδῶν τεχνιτῶν, τοῦ Γεράρδου, Δόου, τῶν δύο Τένιερ, τοῦ Τέρμπουργ, μάλιστα δὲ Βρεγκέλ, τοῦ Βελουδίνου, οὐ τὸ ἀνθρώπιν καὶ λεπτὸν τοῦ χρωστῆρος ἔφευρε. Ἐπιτηδεύετο καὶ νυδουσκίαι θαυμασιῶς νὰ ἀπεικονίζῃ σκηνὰς κοινὰς, τοῦ κόσμου, τοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκογενείας, μικρὰ γεγονότα καθημερινά. Ὅτι ἐκ τῶν συγχρόνων ὁ Κάμιλλος Ροκεπλὰν ἐπεχεί-

ρει ἐν στενῷ κύκλῳ καὶ ἐν περιορισμένῃ τάξει, τοῦτο ὁ Μεισδονιὲς ἐποίει ἐν κλίμακι εὐρυτάτῃ. Ἀλλὰ μεθ' ὁποίας ἐπιμελείας, μεθ' ὁποίας στυλιδόδονος ἐν τῷ χρωματισμῷ! Οἱ πίνακες αὐτοῦ παρίστων σκηνὰς κοινὰς, ἀλλ' οὐδὲν ἐνεῖχον τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον. Ἐγίνωσκε νὰ μεταδίδῃ ποικτικὴν ζωὴν εἰς τὸ μᾶλλον καθημαζευμένον τῶν ἀντικειμένων.

Ὁ θάνατος ἐπελθὼν δὲν ἐπέτρεψε νὰ θαυμάσῃ τὴν τέχνην αὐτοῦ καὶ ἐν μεταγραφῇ· διότι ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις, ἀποφασίσασα νὰ κοσμήσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Πανθέου, εἶχεν ἀναθέσθαι εἰς διαφόρους ζωγράφους τὸ ἔργον, τμημα δὲ αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν Μεισδονιὲν, ὅστις ἤδη εἶχε γράψῃ τὸ σχέδιον καὶ ἐπιδειξέι αὐτὸ τῷ προέδρῳ τῆς δημοκρατίας καὶ ἄλλοις τῶν τὰ πρῶτα φερομένων, οἵπερ εὖρον εὐτὸ ἀντάξιον τοῦ κλεινοῦ καλλιτέχνου.

Σήψης Λιάπης

Ὁ Λιάπης τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατ' αὐτὰς φέρεται εἰς ὧν τὰ στόματα, ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Νίμπρο τῶν Σφακίων· εἶνε δὲ τριακοντούτης μόλις, ξανθός, μεμορφὴν ὀλίγον ἐπιμήκη καὶ σοβαράν. Εἶναι συγγενὴς τοῦ Νέστορος τῆς Κρήτης κωσταροῦ βολουδάκη. Ὁ Σήψης καταδικώμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀντιπάλου οἰκογενείας τῶν Τζιμιντάνη, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκ Κρήτης, ἀφ' οὗ ἐβυστιάσεν εἰς τὸν θεὸν τῆς ἐκδικήσεως τινὰς τῶν ἀντιπάλων τούτων, καὶ ἐγκαταστάθῃ εἰς Πειραιᾶ, εἰργάζετο ἡσύχως διαφλεγόμενος ὅμως πάντοτε ὑπὸ πατριωτισμοῦ.

Αἱ πέριξ ἐκραγεῖσαι ἐν τῇ πατρίδι του ἀνωμολῖαι ἔφερον αὐτὸν εἰς Κρήτην, ὅπου ἐπὶ πολλοὺς μῆνας μετ' ἀπιστεῦτον τόλμης πολλὰ διέπραξε. Κατόπιν, ἐνεργείαις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐπέστρεψεν ἐνταῦθα. Πρὸ δύο μνηῶν περὶπου, βλέπων ὅτι ἡ κατάστασις τῆς πατρίδος του δὲν ἐδελτιώθη, ἐπλεύσε καὶ πάλιν εἰς Κρήτην καὶ ἤρχισε τὰς εὐτόλμους ἐπιθέσεις του, δούς τὸ σύνθημα ἀρματολικοῦ πολέμου.

Ὁ Ἀρτανιάν

Πιστεύομεν, ὅτι ὀλίγοι, ὅτι ἐλάχιστοι ὑπάρχουσιν εἰκόνας δυνάμεναι νὰ ἐλκύσῃ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον, ὅσον ἡ εἰκὼν τοῦ περιφήμου σωματοφύλακος, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον. Εἶναι εἰκὼν ἀνθρώπου ἐξ ἀναγλύφου τοῦ μνημείου τοῦ μεγάλου Δουμᾶ, ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Γουσταύου Δωρῆ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ εἰκὼν αὕτη φέρει ἀνάμνησιν τριῶν μεγάλων προσώπων τῆς ἐποχῆς, δι' ἐκαστὴν τῶν ὁποίων θαυμασμός καὶ ἀγάπη ἐγείρεται ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς ἀγαπῶντος τὴν ἀνδρείαν, παντὸς σεβομένου τὴν εὐφυΐαν καὶ παντὸς θαυμάζοντος τὴν τέχνην. Ὁ Ἀρτανιάν, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά πάλλει ὡς καρδιά ἥρωος καὶ ὁ νοῦς ἐργάζεται ὡς νοῦς διπλωμάτου, ὁ Ἀρτανιάν ὁ ὁποῖος παλαίει νικηφόρος κατὰ τοῦ μεγάλου Ριδελιέ, ὅπως σῶσῃ τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας τῆς Γαλλίας, ὁ Ἀρτανιάν ὁ πτωχός, ὁ ὑπερήφανος, ὁ λε-

πτόκαρδος, ὁ φιλοσκόμων, ἀλλ' ἀγαθὸς Γασκῶνος παρίσταται ἐδῶ μετ' ὁ ξίφος γυμνόν, μετ' ὁ βλέμμα ὀξύ, πλήρης ζωῆς καὶ πλήρης πεποιθήσεως καθὼς ὅταν ἐξετίθετο εἰς τοὺς κινδύνους ὅπως ἀνυψώσῃ τὴν τιμὴν τῶν σωματοφύλακων τοῦ βασιλέως ἐναντίον τῶν σωματοφύλακων τῶν καρδιναλίων, ἢ καθὼς ὅταν ἐπάλαυε πρὸς τὰς μηχανογραφίας τῆς μιλαίτης, τῆς ἀπίστου καὶ σατανικῆς συζύγου τοῦ ποικτικῆς Ἄθου τῆς ὁποίας ἡ γοιτεία ὥπλισε τὴν κατὰ τοῦ Βούκιγκ-καμ δολοφονικὴν χεῖρα τοῦ Φιλίππου. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἀπατώμεθα, ἀλλὰ πάντες ἠγαπήσαμεν τὸν Ἀρτανιάν δι' ἰδίας τινὲς ἀγάπης, τρόπον τινὰ ὡς συμπατριώτην μας. Ἀρεσκόμεθα νὰ φανταζώμεθα τὸν Ἀρτανιάν ὡς Ἀκαρνᾶνα. Ἀληθὲς ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του τὰ εὐρίσκομεν ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ Ἀκαρνάνος. Τὴν ὑπερηφάνειαν συνδυαζομένην μετὰ τῆς πενίας, τὴν γενναίότητα μετὰ τῆς ἀγαθότητος, τὸ φιλοσκόμων μετὰ τῆς ὑγιούς κρίσεως, ὅλην τὴν ἀνάμειξιν τῶν ποικίλων τούτων στοιχείων τὰ ὁποῖα ἀπληθάντισαν τὸν ἥρωα τοῦ Δουμᾶ, ἀνευρίσκομεν πλήρη ἐν τῷ χαρακτῆρι τοῦ Ἀκαρνάνος, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐννοεῖται κύριος οἶδε πόσας γενεὰς θὰ διέλθῃ μέχρις οὗτο ἀνακαλύψῃ τὸν Δουμᾶν αὐτοῦ. Ὁ Ἀρτανιάν ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῶν τριῶν σωματοφύλακων, οἱ τρεῖς δὲ σωματοφύλακες ὑπῆρξαν τὸ τελειότερον δημιούργημα τῆς εὐφυΐας τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. Ἐντεῦθεν καὶ τοῦ Ἀρτανιάν δύναται τις ν' ἀποδώσῃ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς δόξης τοῦ Δουμᾶ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀδουὶ ὁμιλοῦν πρὸ τοῦ μνημείου τοῦ Δουμᾶ λαμπρῶς παρέστησεν εἰπών: Τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ἦτο εἰς χρυσὸν ὁλόκληρον ἂν ἔστω καὶ ὁλόλον μόνον κατέβαλλεν ἕκαστος τῶν θαυμαστῶν τοῦ συγγραφέως!

Καταρράκτης τοῦ Φελοῦ (Σενεγάλ)

Ἐκ τοῦ συγγράμματος «ἡ Χώρα τῶν Νέγρων» τοῦ διασώμου περιηγητοῦ Α. Ραφφενέλ ἀποσπῶμεν τὰδε:

Ὁ καταρράκτης τοῦ Φελοῦ τὸν ὁποῖον διήλθομεν, πίπτει ἀπὸ ὕψους 40 μέτρων, ἔχει δὲ πλάτος 450—500 μέτρων. Ἡ πτώσις αὐτοῦ γίνεται σχεδὸν καθέτως. Ἐνῆαχοῦ προεξέχουσιν ὄγκοι τινὲς λίθινοι παριστῶντες χιλιάδας φανταστικῶν σχημάτων καὶ μορφῶν. Ἀλλὰ τοιαῦτα μορφὰ παρυσιάζονται τῷ θεατῇ γεγλυμμέναι τρόπον τινὰ καὶ ἀξίαι νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ὅτε μὲν παρίστανται ὡς μνηστοπολιτικοὶ ναοί, ὅτε δὲ ὡς Προμηθεῖς καὶ Λαοσκόδοντες καὶ ἄλλοτε ὡς ἱπποὶ καὶ ἄνθρωποι. Τὰ θαυμάσια ταῦτα τῆς φύσεως φάσματα ἔδωκαν λαθὴν εἰς τοὺς Νέγρους εἰς δεισιδαιμονίας καὶ εἰς ἀπειροὺς μύθους.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ ὁ ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων ἀρχιτεκτόνων τῆς Εὐρώπης Φρειδερίκος Σμιτ ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν. Μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Σμιτ ἀναφέρονται ὡς σπουδαιότερα ἡ ἀνακαίνισις τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, τῆς μητροπόλεως τῆς Βιέννης, ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου ἔδωκεν εἰς τὸν Σμιτ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ «ἀρχιτέκτονος τῶν μητροπόλεων», τὸ νέον δημαρχεῖον τῆς Βιέννης καὶ ἄλλα τι μέγαρον ἀνεγέρθη διὰ τὴν αὐτοκράτορος ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦ καέντος θεάτρου τὸ 1881. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ τούτῳ ἔργῳ ἐπιτυχίας ὁ Σμιτ ἀνυψώθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ βαρόνου. Ὁ Σμιτ ἤγαπα τὸν γοτθικὸν ρυθμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ὅμως ἐπέφερε πολὺς τροποποιήσεις ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐμπνεύσεως.

— Ἐν τινι μικρῇ πόλει τῆς Γαλλίας παρὰ τὰ Πυρηνάια, καλουμένη Μαρτ-Τολοζάν, ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως πολλὰ λείψανα καλῆς ἀρχαίας τέχνης. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνονται ὄργανα τῆς Ἀθηνᾶς, δυστυχῶς ἀκέφαλον, καὶ κορμός Ἡρακλέους καταβάλλοντος τὸν Ἐρυμάνθειον κάπρον. Κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν πρὸ ἐτῶν, γενομένων πάλιν ἀνασκαφῶν, εἶχον ἀνακαλυφθῇ μεταξὺ ἄλλων καὶ μὲν λαμπρὰ κεφαλὴ Ἀριάδνης καὶ προτομή τις τοῦ Αὐγούστου. Τὰ ἔργα ταῦτα κατὰ τινα χριτικόν, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα περὶ τὸν Γ' μετὰ Χ. αἰῶνα εἶχεν ἀναπτύξῃ σπουδαίως ἡ γλυπτικὴ τέχνη.

— Νέον ἔργον τοῦ νορδιγοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Ἰμπερ μετεφράσθη εἰς τὴν ἀγγλικήν. Τὸ νέον ἔργον καλούμενον «Ἐδδα Γάδλερ» πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἐν Λονδῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς διασώμου ἡθοποιού κυρίας Λάγκτρυ. Τὸ ἔργον τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν βαθύτητα αἰσθησιν τῆς οἰκτρᾶς θέσεως, ἐν ἣ, κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν, διατελεῖ ἡ γυνή.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ὡς παιδαγωγὸς ὑπὸ Ἀλ. Φιλαδέλφους. — Τὸ ἔργον τοῦτο δύναται τις νὰ θεωρήσῃ κατὰ τὴν τίτλον αὐτοῦ, ὡς παιδαγωγικόν, ἂν καὶ κατ' ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐνοίας τὸν ἐν αὐτῷ ἰδεῶν ἀποτελεῖ μᾶλλον βαθεῖαν ψυχολογικὴν μελέτην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ βεβαίως ἀπροσδόκητον πλάνην θὰ ἔδοκίμαζον, ὅστις θὰ ἐπερίμενε νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῷ ὁμοιότητά τινα πρὸς τὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν παιδαγωγῶν μας ἢ τῶν σοφῶν φιλολόγων μας. Ὡς ἔδοκίμαζε τὸ αἶσθημα τοῦ φοβουμένου μήπως ἀναγκαλισθῇ λιπόσαρκον καὶ ρικινῇ γρατῆν ἐν ᾧ πρᾶγματι κλείεται εἰς τὰς ἀπαλὰς ἀγκάλας δροσερᾶς παρθένου. Ἀληθῶς τὸ σύγγραμμα τοῦτο περικλείει τόσας ἀκτίνες, ὅσαι θὰ ἤρουν, ὅπως φωτίσουν καὶ λαμπρύνουν πολλὰς κεφαλὰς σοφῶν, ἐν αἷς ἐρημία καὶ σκότος βασιλεύει. Ὁ συγγραφεὺς μετὰ δριμύτητος ἐκφράζεται κατὰ τῶν διδασκαλίων μας. Αἱ ὀλίγαι λέξεις, ὅσας ἐγράψαμεν ἀνωτέρω, δεικνύουσι τρανῶς, ὅτι συμμεριζόμεθα καθόλου τὸ αἶσθημα τῶν. Ἀληθῶς ἂν δὲν καταστραφῇ ἡ λεγομένη φιλοσοφικὴ σχολὴ μας, δὲν θὰ ἦναι δυνατόν νὰ δημιουργήσωμεν ἔθνος. Ὁ παιδαγωγὸς πρέπει νὰ ᾖ φιλόσοφος. Ἀλλὰ φιλόσοφος ἄνευ κρίσεως καὶ ἄνευ ἰδεῶν. εἶναι τι τέρας ἄγνωστον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκουμένης, ἐκτὸς τῆς ἱστορίας τῶν φρενοκομείων. Καὶ ἐν τούτοις παρ' ἡμῶν τοῦτο γίνεται. Ὅσαι κεφαλὰὶ εἶναι ξηρότεροι ἀχύρων καὶ ἀγονώτεροι λίθων, αὐταὶ αἱ κεφαλὰὶ (ἐκτὸς σπανιωτάτων καὶ λαμπρῶν ἐξαιρέσεων) αὐταὶ αἱ κεφαλὰὶ λαμβάνουσι διπλωμα φιλοσόφου καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κεφαλὰς ἐμπιστεύεται ἡ Πολιτεία τὸ ἔργον τῆς διαπλάσεως τοῦ ἔθνους μας. Ἐντεῦθεν δὲν πρέπει ν' ἀπορῶμεν, ἂν τὸ ἔθνος πολλὰκις ἐκφράξῃ γνώμας παράφρονος καὶ ἂν ἔχασε τὸν μ. π. ο. ὅ. σ. ο. λ. α. καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ εὐρίσκεται.